

„Soča“ izhaja vsak petek in velja po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto f. 4.40
Pol leta „ 2.20
Četrt leta „ 1.10

Pri oznanilih in tako tudi pri „poslanica“ se plačuje za navadno tristoipno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostoru.

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 8 kr. v tobakarnicah v gosposki ulici blizu „treh kron“, na starem trgu in v nanski ulici ter v Trstu, via Caserma, 3.

Dopisi naj se blagovoljno pošiljajo uredništvu „Soča“ v Gorici Via Mercato 12, 1., naročnina pa opravištvu „Soča“ Via della Croce št. 4. II.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim nepremožnim se naročnina znižuje, ako se oglase pri opravištvu.

Slava Slovencem!

V Gorici, 10. marca 1887.

Ako hočemo dati popisu veselice, ki je bila 6. t. m. v goriški čitalnici v slavo umrlemu profesorju Erjavcu ter v korist njegovi ustanovi in spomeniku, primeren naslov, zdi se nam, da je le ta pravi, ki smo ga postavili na čelo tem vrsticam. Mnogoštevilni zbor slavil je ranjkega pisatelja radi njegovih izrednih zaslug za naše slovstvo in za probudo našega naroda; a ob enem slavil je tudi sebe toliko sodelovanjem pri besedi, kolikor s prisotnostjo ali pričujočnostjo pri tako nenavadni slavnosti. Če smemo smatrati sodelovalce in poslušalce pri tej krasni besedi v nekem oziru kot zastopnike naroda, tedaj moramo reči, da se je narod sam poslavil in počastil s svečanostjo 6. t. m. ter da „velika beseda“ je klicala z močnim glasom, ki se je daleč slišal: Slava Slovencem!

Narod, ki pozna svoje dobrotnike in vé, kaj mu je v prid, sme pričakovati boljših dnij; kajti spoznanje samega sebe, svoje koristi in svoje škode, je prvi pogoj resničnemu in vztrajnemu napredku. Narod, ki svoje dobrotnike kot take priznava in jim izkazuje čast, ko ne more pričakovati od njih daljše pomoči in se mu ni bati, da bi mu odtegnili svoje srce, je častiljiv in spoštovanja vreden narod. Kot tak narod pokazali in spričali so se goriški Slovenci, ki so z velikimi žrtvami delali priprave k besedi, in ki se niso bali ni truda ni stroškov, da bi se udeležili napovedane slavnosti. Na tako izvršitev obširnega in raznovrstnega sporeda ter na tako udeležbo, kakeršna je bila 6. t. m. v dvorani in v prostorih goriške čitalnice, sme biti ponosen vsak omikan narod. Zato je res, da omenjena slavnost kliče še vedno s krepkim glasom: Slava Slovencem!

Radi bi opisali veliko besedo, ki se je vršila 6. t. m. v prostorih goriške narodne čitalnice, da bi tudi oni rojaki, ki niso imeli prilike udeležiti se te redke slovesnosti, vsaj v duhu okusili nekoliko one sladkosti in zadovoljnosti, katera je prešinjala navzočnike. Ali težko nam gre že v začetku, ker vemo, da to, kar se je godilo, se ne da opisati tako, kakor je bilo, da tedaj tudi najboljši opis bi bil le negotova senca onega, kar se je v resnici vršilo; a kaj še le opis, kakeršen je nam mogoč? Najrajši bi tedaj opustili opisovanje, da bi ne kvarili in morili onega, kar je bilo tako lepo. Ali časnikarska dolžnost nas veže, da moramo povedati kaj svojim čitateljem o tem, kar

se je uže dolgo naznanjalo. Zato moramo govoriti, če tudi vemo, da se svojimi besedami ne dosežemo resnice, kakeršna je na sebi. Prijazni čitatelj naj torej ne veruje nobene besedice, katero pišemo v tej zadevi, ampak misli naj, da vse je bilo lepše in polnejše nego bo v „Soči“ rečeno.

Čitalnična dvorana imela je tisti večer po večjem svojo navadno lice; Siemensov plinov aparat (velika luč) razsvetiljeval je obširne prostore po navadi, le da so se zdeli ti mnogo manjši nego druge večere. Stene imele so svojo navadno opravo, samo na dolgi steni visela je podoba, katere sicer nismo videli v čitalničnih prostorih. Bila je slika Frana Erjavca, posneta po neki fotografiji ranjkega iz zadnjih let. Gozdarski uradnik g. Fajgelj izdelal je svinčnikom in s kredo sliko umrlega rojaka, kateri je bilo odločeno tisti večer častno mesto. Ovetličar g. Ferrant pripravil je bil lovorov venec, ki je objemal naslikanega rojaka ter spominjal, kako so Slovenci tisti večer v duhu obkolili svojega učitelja, da bi mu izkazali dolžno čast. Ker se je pričakovalo mnogo občinstva k besedi, odnosi so bili iz dvorane nekoliko širokih sedežev ter namestili jih z ožjimi, da bi bilo več prostora. Kako potrebna je bila taka previdnost, pokazalo se je kmalu.

Redko kedaj bila je napovedana beseda v čitalničnih prostorih ob tako zgodnji uri, kakor preteklo nedeljo; a nikoli niso začeli ljudje tako zgodaj prihajati k besedi, ko ta dan. Kdor je mislil, da pride za časa, ako prikoraka ob napovedani uri, varal se je močno, kajti ob 7. uri bili so prostori napolnjeni. Še silo vrinilo se je ob 7. uri še nekoliko stolov za gospe; a one, ki so količkaj pozneje došle, morale so ostati zadej, ker ni bilo nikako mogoče, da bi se bil spravil še kak stol v prostorno dvorano. Nasledek nenavadne gube se je kmalu pokazal; bilo je tako vroče, da so se morala od ene strani okna odpreti. Še nikoli ni se igralo v sedanjih dvorani pred tolikim občinstvom in nikoli še pred takim. Beseda je spričala, kako znan in priljubljen je bil ranjki povsod; kajti došli so častilci iz mesta in iz vse dežele. Pripomogel je tudi spored, da je marsikdo prišel, ki prej morda ni mislil na to. Ime slavne umetnice Lucile Podgornikove ogrelo je srce marsikoga, da je poslal po vstopnico; in v nedeljo razglašena vest, da pridejo tudi ljubljanski pevci, povzdignila je v marsikom zanimanje za ta koncert ter utrdilo sklep, da pride prav gotovo.

Odbor ni vabil k besedi dostojanstvenikov, ampak le častilce ranjkega, v prvi vrsti njegove sorojake, Slovence v mestu in po deželi. Ne vemo, da bi bilo kedaj katero vabilo tako splošno sprototo, kakor prav to. Mestni sorojaki bili so prav obilno zastopani; a nič manje rojaki z dežele. Iz vseh krajev prišli so gosti počastiti narodnega uzo „oga pisatelja. Iz Tolmina, od Sv. Lucije, iz Volč, iz Kanala, iz Čepovana, iz Solkana, iz St. Ferjana, iz Podgore, iz Kojakega, iz St. Vida v Furlaniji, iz Gradišča, iz Opatjalsel, s Proseka, iz Nabrežine, iz Skopega, iz Komna, iz Sočane, iz Vipave, iz Ajdovičine, iz Sela, Oseka, Černič, Batuj, Sempetra, Dornberga, Pervadiine, Mirna, Renč, St. Petra, St. Andreža, iz Povme in iz drugih krajev došli so rojaki pričati o svoji zavednosti in počastiti zaslužnega moža. Ljubljana pokazala je tudi o tej priliki, kakor pri pogrebu ranjkega, da zna dostojno častiti svojega vrednega sina. Došel je bil mestni odbornik Ivan Hribar in četvorica povsod ljubljansko čitalnico, ki so tudi sodelovali pri besedi. Slovenski deželni poslanci bili so skoro vsi navzoči; tako tudi mnogi župani, duhovniki, učitelji, posetniki in zavedniki različnih stanov. Počastili so slovensko besedo tudi nekateri gospodi Neslovenci, ki so hoteli poslaviti slavljence ali pa slišati razne točke občirnega sporeda. Lepšega zastopstva si ne moremo misliti od tega, ki je bilo, in vsi navzoči bili so zadovoljni z raznovrstnim programom, ki se je prekrasno izvršil.

Slavnostna beseda, o kateri govorimo, odlikovala se je med drugimi po veliki točnosti gledé časa. Uže smo omenili, da je občinstvo za časa napolnilo dvorano in da celo gospe, ki navadno pusté rajše čakati na se nego da bi one čakale, so bili o pravem času zasedle ves prostor, ki jim je bil odločen. Ista točnost veljala je potem med vso besedo. Preteklo je le nekaj minut čez sedmo uro, in zastor se vzdigne ter na oder stopi Julij pl. Kleinmayr in govori prolog, besede Simona Gregoričiča, ki ga podajemo svojim čitateljem v danšnjem listku. Vse je bilo tiho, ko je začel govoriti resne besede, ki izrokajo žalost nad prorano smrtjo pisateljevo in ob enem zagotovilo, da ni umrl, pa da v svojih delih še živi in bo živel med nami. Govornikova sprtnost za take predmete je znana; zato je pa tudi pri tej priliki popolno zadostil zahtevam, ki so se vanj stavile. Obilno ploskanje bilo mu je zaslužena pohvala. Zopet stopi na oder, da se pokloni ploskajočemu občinstvu, ter naznani ob enem, da bodo ljubljanski pevci iz uljudnosti sodelovali ter

LISTEK.

Prolog.

Besede S. Gregoričiča, govoril J. pl. Kleinmayr pri veliki besedi na korist Erjavčevega spomenika in ustanove dne 6. marca t. l. v Gorici.

Umrli je — mož!

Kje tak je še med nami,
Kot on, ki spi v prezgodnji groba jami,
Posuti v zimi z vencí, a šopki rož?

Umrli je mož!

Umrli je mož pravice in resnice.

Te božje hčerke, rajske te device
Po svetu tavajo plačóč.

Izgnane iz palač in koč.

A njim, ki jih iztiral svet je,

Odpri on toplo je zavetje,

Sprejel je v svoje jih srce,

Goječ do zadnjega jih dne.

Naprej, tožniki,

Naprej, vi bratovske časti grobniki,

Jezike zdaj nabrusite ostré:

Komú le tróho storil je krivice?

Resnici kdaj je ponarejal lice?

Umičejo se vsi moléé!

Da, v čednosti njegovih lavoriki

Ta dvojni list nikdár ne bo svenél!

Krivice storil ni in ne želél,
Najraje v srci jezik je imél,
Ko zinil je, pa srce na jeziki.

Umrli je poštnjak

Umrli je učenj ak,

Podel se domu steber je krepák.

Obraz in um pač bil mu je hladáu,

A v prsih nosil je srce ognjeno;

Saj tudi zemlje lice v zimi je ledeno,

A v nje osrčji plam je silen vžgan.

Kakó za drago górel je družino!

Kako plamtél za tožno domovino!

Tej bil je sin iskreno vdan,

Tej bil ljubitelj je strastan.

Saj pač dovolj ognjena

Ljubav do doma ni nobena,

Ki strastna ni;

A ne iz cenih besedi,

Iz del se javljaj žar strasti.

In delal on je neumorno

Za domovino našo borno.

Po vede radniku bogatem

Prekrasnih dragotin je bral,

In brušene, v kovanji zlatem,

Je v častni dar jih rodu dal.

Tem dragim kamnom, zlati rudi

Zdaj dom se čudi.

Umrli plamtél je narodnjak,

Podri se domu steber je krepák . . .

Umrli je mož značajan,

Načeljeklenih, neomajen.

Stal vedno neupogonen je junak,

Le nji se vklonil je, ki mora se ji vsak;

A i morilki tej s koso mrtvaško

V obraz je zrl junaško.

Umrli je mož!

Kje tak je še med nami,

Kot on, ki spi v prezgodnji groba jami,

Posuti v zimi z vencí, s šopki rož?

Umrli je mož! — Ne, ni umrl,

Oči le časne je zaprl,

Da se po trudu in po boji

Oddahne v blaženem pokoji.

Ne, ni umrl!

Še duh njegov živi med nami,

Na delo nas budi in drami.

Umrli on ni,

V nesmrtnih delih mož živi,

Živi in večno živel bode

Od Vil poslavljen in Modrie!

Njega, slavitelja prirode,

Opova roj krilatih tic,

Slavé ga prebivalci vode,

Kar zemlja hrani jih in zrak,

Njegov sponin obuja vsak. —

Da, kamen slednji, sleduja travca

Proslavlja nam ime — Erjavca!

Priroda vsa, ki vrl jej bil glasnik,

Mu velikanek je, večni spomenik! — — —

pele dve pesmi po 4. in 8. točki tiskanega programa. Z veliko zadovoljnostjo sprejelo je občinstvo to veselo vest.

Nastopi moški pevski zbor pod vodstvom ničnega povodnje g. Mercine, ki je šel okolo glav. Lepo je bilo videti zbrane pevce iz mesta in iz raznih krajev, ki se se učili in urili se svojimi pevovodjami posamično, a ki so prišli, da bodo skupno slavili uzornega moža. Kanal-ki zbor vodil je g. Miha Zega, št. Peterški g. M. Lavrenčič, Prvaški g. Josip Orel, št. Andrežki g. Fr. Bajt, Solkanški g. T. Jug. Tužno razlegala se je kantata s početka v polni dvorani; a kmalu postane veličastna in krepka, objajoča zaup in zatirajoča nesmrtnost vrliga moža. Pevci, dasi iz raznih krajev, peči so težko pa krasno skladbo z veliko natančnostjo, da se je čuditi, kako so se mogli v kratkem času in pod različnimi pevovodjami tako dobro izučiti. Občinstvo priznavalo je pevskega zbora srečni vseh s obilnim iz krepkim ploskanjem.

Sledila je prva točka na glasovir, čveteroročna skladba Ant. Dvořaka, kateri je dal naslov „Legende za klavir.“ Gospodična Jelica Jegličeva, ki je igrala pram, odlikovala se je po gotovosti in lahkoti, s katero je vsako glaslo natanko zadela, ter je znala dati vsakemu glaslu še poseben kolorit ali nekako svojstvo, kakor zahteva skladatelj se svojimi raznimi znamenji. Spremljevalka, umetnica gospa Podgornikova je še popolnila izborna sviranje in občinstvo bilo je jako zadovoljno z vso točko. Veščaki v glasbi pravijo, da Dvořakove legende je treba večkrat slišati, da se do dobrega spozna njih notranja vrednost; a tudi enkratno sviranje prepriča kmalu, da imamo opraviti z umotvorom. G. čna Jegličeva igrala je izvstno in krepko pritrjevanje, ki je dolgo trpelo, izražalo je notranji čut zadovoljnosti in hvalečnosti zbranega občinstva. Splošna tihota po dvorani in nekoliko nad navadna tla povzdignon glasovir sta pri tolikem občinstvu pogoj, da se tudi v zadnjih vrstah pri vходу razločijo posamezni glasovi, posebno na polu tihi, ki imajo čudno moč v sebi.

Zenaki zbor „Plavaj, ladja moja“, dopadel je še vsakrat, kadar se je pel v čitalničnih prostorih, in tako tudi ta večer. Gospodične pevkinje so se potrudile, da so tako pele, kakor je skladatelj zam nameraval, zato so pa tudi žele burno in splošno pohvalo. Na mnog ploskanje stopile so zopet na oder, a pesmi niso ponovile, ker so reditelji menili, da radi obilnosti programa bi čas pohajal, ako bi se katera ponovila. Ploskanju ni bilo konca, dokler niso pevkinje zasedle svojih prejšnjih prostorov in je bila nada odvzeta, da bi se pesem ponovila. Tedaj pa se je slišal marsikateri aah! ker je precej dolga pa prelepa točka tako hitro minola. Naj bi se v goriški čitalnici še dalje gojili taki in mešani zbori. Dokler se nahajajo take moči, kakeršne so zdaj, pač ni dvomiti, da se bo nadaljevalo pričeto delo.

Kot izredna točka prišla je na vrsto Nedvedova „Moja rožica,“ čveterospjev s samospevi. Pela jo je čveterica pevcev ljubljanske čitalnice, gg. Ivan Pribil, Avgust Štamcar, Avgust Pucihar in Srečko Noll. Ko so stopili na oder, pozdravilo jih je zbrano občinstvo z burnimi živio-klici. Pazljivo poslušalo je vse njih krasno, mило donečo in ubrano petje, ki je ta večer prvič polnilo prostore goriške čitalnice. Ko so končali, ni bilo konca splošnemu pritrjevanju; kajti navdušili su očarali so bili mnogobrojno občinstvo se svojim gladkim in občutnim pevanjem. Stopili so zopet na oder, da so se občinstvu poklonili, a radi neizprosnege roda niso ponovili pesmi, dasi je odobravanje in nazivanje še dolgo trpelo.

A mi? Vesoljna domovina
Spominja slavnege se sina,
In v spoštovanja znamenje
Sem znaša trdno kamenje,
Da veličastna piramida
Možu se vriemu sezida
Na — grobu tam!
Vi tudi tu ste zbrali se; —
Ne da bi radovšli se,
Prispeli ste v ta sveti hram.
Njega vi tu proslavljate,
Pomnik mu lep postavljate,
In, glej, i mnoga róka nežna
Pri delu častnem je deležna. —
Oj hvala, stokrat hvala vam!
Pač lep bi bil pomnik kamnit,
Pač lep bi bil iz rude zlit;
A lepši, blažji mi ustvarimo!
Mi čudo novo naredimo.
Da kamnje spremenimo v kruh,
Kruh za telo in kruh za duh
Za oni nežni, čisti bitji,
Ki najbolj ljubil ju je v žitji.
S tem hčerke preskrbimo mu,
Lepó jih odgojimo mu,
Da vzrastjo, vzvetó v dekleta
Po vzórah vrliga očeta.
Pomnik to živ bo, lep in blag,
Pomnik mu tak bo najbolj drag! . . .

A vsak — pomnik postavi naj mu tak,
Da slednji akusa bili mu enak!

Gospodična Gabrijela Doljakova iz Solkana deklamovala je znano Gorazdovo „Anko“ s tisto spretnostjo, katero si je pridobila po vztrajnih vajah in po večkratnih nastopih v javnosti. Z gladko besedo, jasnim izgovorom, resničnim čutom in primeranim kretanjem sikala je potovanje in popraševanje sirote Anke po svetu. Vsebinska in predavanje naredila sta globok vtis na poslušalce, ki so svojo zadovoljnost tako glasno in vztrajno izražali, da je stopila deklamovalka zopet na oder.

Julij pl. Kleinmayer naznanil je potem došle pozdrave in brzogave v naslednji vrsti: Spljet, 3/3. Veleoslavna gospoda! U odaljenej kršnej Dalmaciji alavim z Vami spomni za-lužnega našega pisatelja Frana Erjavca, proseč Va mogočnega, da dade milej Sloveniji še mnogo taciñ rodoljubov. Slava njegovemu spominu! Pozdravljam Vas najprisrčnije, mili rojaci; pozdravljam najiskrenije svojega druga Simona Gregorčiča, kojega naj nam Bog poživi na mnogaja ljeta! Bilježim velep štovanjem Vaš F. S. Vilhar. — Vipava 6/3. Dokler Slovenija svoje zaslužene može tako čista, kakor Ti, Čitalnici, ni nam bati se pogina. Živeli čestitelji. Slava Erjavcu. Dr. Kenda. — Gradec, 6/3. Probuditelju in dobrotniku našemu večna slava. Slaviteljem njegovim srčen slovenski pozdrav. „Triglav“. — Ajdovščina, 6/3. Slava nekvarjemu svomeju učitelju. Bianchi. — Ajdovščina, 6/3. Obžalujoč nemogočnost cebne uleležitve kličem neutrudljivemu naroduemu pisatelju: Sla a J. Vidmar. — Ljubljana, 6/3. Večon spomni imenu Erjavčevemu! Slava osamelemu prijatelju njegovemu, Simonu Gregorčiču! Žvili njijni čestite! Prestolov Kretanov. Anton Trstenjak. Ko je občinstvo zaslišalo ime S. Gregorčiča, ki je bil pričujoč, pozdravilo ga je z navdušenimi živio! Na to so sledili drugi pozdravi: Ajdovščina, 6/3. Slava diki slovenskih pisateljev. Slava njegovim čestitecem. Društvo „Edinost“. — Ajdovščina 6/3. Družbinske razmere ne dopuščajo vdeležiti se slavnosti nepozabljivoga narodnega pisatelja. Slava njegovim delom Hmelak. — Vipava, 6/3. Zbranim čestiteljem našega nezabljenega pisatelja, pokojnega prof. Erjavca presrčni pozdrav. Vipavska Čitalnica. — Spljet, 6/3. Večna upomena zaslužnemu rodoljuba, značajnemu možu i plodovitemu pisatelju slovenskomu! Rutar i Vilhar. — Dunaj 6/3. Mož, ki ga slaviš nočaj Ti družba čestita, in s teboj vsa domovina slovenska, bodi nam uzor pravega dejanskoga plodovitega rodoljuba. Erjavcu čestimo, delajoč, kakor on vsak po svoji moči za narod. Bodimo delavni, bodimo složni; dejanje in srce velja. Blag Erjavcu spomni! Živeli Slovenci; živeli Slovani. Stritar. — Vsi pozdravi vzprejeli so se s presrčnim odobravanjem, posebno zadnji pesnika Stritarja, tovariša in sošolca pokojnega Erjavca.

Zopet nastopil je možki zbor ter pel jako natančno Gregorčičovo „Slovo“, katero je uglašil F. S. Vilhar. Pesem naredila je globok vtis na pričujoče in vemo, da tudi pesnik se je povoljno izrazil o skladbi, češ da prav dobro izraža misel in čute, katere je hotel viliti v krasno pesen. — Enako, če ne še bolje, dopadel je mešani zbor „Nazaj v planinski raj“, o katerem je izrekel pesnik isto sodbo, kakor o prejšnji skladbi. Obe pesni segate do srca in ste vzbudili opetovano pritrjevanje, če tudi občinstvo ni moglo doseči, da bi se bili ponovili. V prvi pesni odlikoval se je namospjev z dovršeno izvšitvijo, v drugi gladilo se možko krepkost mili ženski glasovi. Občinstvo je glasno hvalilo prelepi pesni, ker ste taki, da ganite poslušalca.

Ce se je do zdaj vse izvrstno vršilo, reči moramo, da to, kar je sledilo, je bilo nepresegljivo. Gospa Podgornik-Tolomei udarila je ob strune in na onkrat bilo je vse tiho in tiho je ostalo, dokler se je slišal kateri glas, prihajajoč izpod njenih prstov od glasovirovih strun. Brez naznanila in brez opominjanja vedel je vsak, da to so trenotki, v katerih je neumesten vsak glas in vsak dih, ki bi motil umetnico pri glasoviru. In kake melodije in kako ubrani glasovi polnili so dvorano in bili na ušesa pazljivih poslušalcev, katerim se je v prekrasni skladbi odpiral nov, a ob enem tudi znan svet? Nov, ker tako dovršene glasbe mnogi niso še slišali; a star, ker to, kar je gospa igrala, slonelo je na narodni pesni jugoslovanski, ki po naravnem zakonu oživi srce in zdrami živce, ko jo slišimo. Snov te skladbe, skladba sama in nje izvršitev bile so popolne, dosegale so svoj ideal, zato so dopadle in vse je skoro nehote in nevede vsled naravnega čuta odpiralo uha in srce krasnemu umotvoru. Prehitro potekel je čas precej obširni skladbi in tedaj je sledilo burno ploskanje, kateremu ni bilo konca. Vse je želelo, da bi se bila skladba ponovila; ali tolike nadleže se nikdo ni upel delati umetnici, ki je pri tej besedi iz uljudnosti izredno sodelovala. Vse je bilo polno hvala o tem, kar je umetnica navzočim ponudila se skladbo, katero je prvič v javnosti igrala.

Ljubljanski kvartet stopil je zopet na oder in, kakor da bi se bil z njim še bolje seznanil, zapel je „Tičico gozdno“, čveterospjev Fr. Majerja, še lepše nego prej. Zato pa tudi ploskanju ni bilo konca, dokler ni zopet nastopil in navrgel drobne pesmice: „Slovo lostavke“, kateri je z'ožil napev dr. B. Ipa-vic. Ljubljanski kvartet pridobil si je priznanja in slavo tisti večer pri vseh poslušalcih. Slava mu! Še enkrat nastopil je mnogostevilni možki zbor

ter zapel Försterjevo „Pobratimijo“ prav natančno in s takim vspehom, da se je ponovilo splošno pritrjevanje z burnim ploskanjem in z živio-klici.

Končal je obširni program z veseloigro „Igralka“, katera se je prvič igrala na čitalničnem odru. Snov je za izbrano občinstvo in zahteva veliko pazljivost; a naši igralci znači so narediti igro razumljivo in pristopno vsakteremu ter so jo tako igrali, da bolje ni želeti. Glavni nalogo imela je gospa Sirk, katera jo je rešila z znano svojo spretnostjo. Zdelo se je, da ne igra, ampak da se v resnici tisto godi, ker je predstavljala. Nikjer se ni videlo, da bi se bila svojo ulogo učila, ampak z njenim ljubimcem Albertom moral bi bil vsakdo sklepati, da je vse resnično dejanje. Kot izvrstno učenko izvrstno učiteljice pokazala se je igralka gospodična Pavla Pavlica, ki je svojo nalogo izvrstno rešila. Nikoli še nismo videli gospodično tako dovršeno igrati, ko pri tej priliki. Naj bi čitalnici tak rod še dolgo ostal zvest in delaven. Gospod E. Klavžar dodal je resnemu, nekoliko nerodnemu značaju sodnijskega pisarja nekatera kratkočasna poteze, ki so prav dobro uplivala na poslušalce, ter je rešil svojo ulogo kot pravi mojster. Vso čast delal je družbi igralcev tudi g. Sivec; zato pa tudi navzoči niso bili varčni s častjo in hvalo, temveč so jo delili v obilni meri, ko je igra končala. Burno ploskanje ponehalo je še le potem, ko so se igralci zopet pokazali na oder.

Od sedme do polu enajsto trpela je beseda s tako kratkimi odmori, kakeršni sicer niso v navadi, in vendar je čas tako hitro potekel, da se je vsakdo čudil. To so naredili sodelovalci se svojim izvrstnim delom. Bog jih živi!

Po končani besedi ostali so mnogi gosti v pri-tlični Marzinijevi dvoranci in zgoraj v čitalničnih prostorih. Spodaj peči so trije pevski zbori: Kanalski, Prvaški in št. Andrežki ter ljubljanski kvartet lepo ubrane pesmi, katera so navzoče razveseljevala. Slišalo se je tudi nekoliko napitnic, ki so dobrodejno uplivala na pričujoče.

Nazdravil je v prvo J. pl. Kleinmayer vsem pevcem in se „posebno toplo zahvalil gospodom iz Ljubljane, ki so nas z dohodom iznoodadili, visoko počastili. Sicer smo jih revno sprejeli, a vse iz dobrega srca. Hvala jim; slava ljublj. pevcom.“ Ogromni živio-klici sledili so tem besedam. Gospod Noll se zahvali v lepi besedi in povdinja sploh moč in potrebo narodnega petja. Vedno ostare večer vsem iz Ljubljane došlim v lepem spominu. Upa, da se zopet vidimo. G. Klavžar nazdravi najslavnjšemu pevcu vseh pevcev, navzočemu pesniku Gregorčiču; na kar poprime Sim. Gregorčič besedo in pravi, da je bil večer ne samo v spomin in slavo našemu na vse strani lep, temveč tudi v smislu umotnostinem kaj pomenljiv in sijajen. Ker je pa umetnost brez umetnikov nemogoča, hvali gospodične pevke, igralko, deklamatorko, kakor tudi gg. pevce, igralce, govornika in sviralki na glasoviru. Večer je kazal, da Slovenci nismo revni in da napredujemo na polji umetnosti. Navdušeno so bile sprejete te besede in zabava je trajala dalje. Ura je kazala uže čez polnoč, ko so odhajali zadnji gosti.

Na vsako stran pokazala je beseda najlepši vseh in menimo, da vsak, kdor je bil pričujoč, nam pritrji, da Erjavčeva beseda z dne 6. t. m. glasno kliče: Slava Slovincem!

Dopisi.

Iz Gorice, 22. februarja. — Večkrat sem že premišljeval, zakaj mladina tako rada pleše. Ako je ljudski ples napovedan kjer koli si bodi, v Solkanu, ali v Šempetru, v Štandreži ali celo v Ločniku onostran Soče, je dotična cesta polna srbopetih plešalcev in plešalk. Pri tem premišljevanji se mi je pa srce še vselej uživilo. Kaj bi pa tudi ne? Saj nam prav take veselice pohujšujejo odraslo mladino in celo otroke, ki še šoli niso odrasli, v vseh ozirih. Lahkomiseljna, razuzdana mladina, kakeršno nam ljudski plesi vzgajajo, ne obeta prida ni v narodnem ni v verskem oziru. Take veselice pokvarijo zdravje mnogim ljudem, če jim ne uzamajo celó življenja.

Prav zdaj govoril sem z delavci iz Podgorske papirnice. Pravili so mi, da so v soboto popoldne v Podgori imeli velik in lep pa pretresljiv pogreb. Spremili smo k zadnjemu počitku — tako so rekli — mlado dekle. Bila je čvrsta in krepka, zdravje simo. Nič drugega je ni pokopalo ko Ločniški ljudski ples; 13. februarja šla je tudi ona na to nevarno rajanje; ali zadnjikrat. Priplešala si je bolezen, katera jo je končala. V četrtek večer bila je v naglici previdena in je kmalu potem dušo izdihnila. Bog jej dušo shrani; pa menimo, da je težka sodba njemu, ki tako po neumnem zdravju in življenju zapravi. „Jaz mislim da tudi krečmar, ki je s plesom k tej nesreči priložnost dal, ne mere mirno spati, če ima še kaj vesti“, opomni eden. „Pa res“, seže drugi v besedo, „čudno je, da se gospod št. s takimi zgodbami peča. Saj smo ga imeli vedno za pametnega, modrega moža.“ „Kaj hočeš, prijatelj“ odgovori mu nekdo „dobiček! dobiček!“ „Ne bo pa še dovolj te nesreče, veste gospod“, pripomni mi bolj staričav

mož. Tudi v Ločniku je menda par deklet bolnih. Ena mora vsak trenotek umreti, če ni že. Tako je, da Bogu se vsimili s temi božjimi plesi, vzdihnilo so in odšli. Sam pa sem si mislil: „prav imajo“. Da bi le župani imeli več vere in samostalnosti pa da bi tudi več zaslonbe dobivali od drugod! Tako bi se gotovo dele v okom priti zlu, katero pri nas mladino kviri in pogablja, kakor drugod žganje. (Prav imajo; ali mnogi menijo, da morajo sreči ljudski strasti, da pridobé sebi prijateljev ali pivcev, državi in občini pa višji zaesek užitnine na vino. Ur.)

Iz Ajdovščine, 20. febr. — Trgovec in veleposesnik g. Angel Casagrande nabiral je pri nas radozarne doneske za Erjavčev spomenik in ustanovo ter je nabral lepo vsoto 37 gold., katere je odposlal dotičnemu goriškemu odboru. Na prvi strani nabiralne pole, v katero je zapisoval imena dariteljev in posamezne zneske, imel je presrčan poziv do ajdovskih občanarjev, kateri je vreden, da ga „Soča“ objavi v polnem obsegu. Poziv se je glasil:

P. n. gospoda! — Dne 13. januarja t. l. preminol je v naši Gorici Fran Erjavc. Kdo je bil pokojnik? Profesor na ondotejni realki, izborni učitelj, vsakom domoljub, ljubezniv prijatelj, skrben oče in v vsakem obziru odličnjak. Bil je pokojnik v pravem pomenu besede „klasice pisatelj slovenski“, kateri je s svojimi novelami, potopisi in povestimi, s svojimi učenimi razpravami in preprostemu narodu namenjenimi spisi zapustil slovenskemu narodu pravo zakladnico po obliki in po vsebini dovršene književne hrane. To je bil on vsemu slovenskemu narodu! Kaj pa je bil pokojnik še posebej nam Goričanom in osobito v jezikoslovnem pogledu, uče nas njegovi spisi „iz popotne torbe“, raztreseni po raznih letnikih „Letopisa Slovenske Matice“. Let 15 preživel je pokojnik v Gorici; a v tej dobi naklonil si je s svojo učenostjo in s svojo skromnostjo vse Goričane tako, da ga je vse silno čislalo, bodisi Slovenec ali Neslovenec. Dokaz temu je bil in ostane njegov veličastni pogreb dne 15. januarja t. l. Narod slovenski imel je samo jednega Erjavca; zato pa tudi vsa Slovenija po njem plače!

P. n. gospoda! Da bi temu v vsakem obziru vrlenu možu vekotrajn spomin postavili, sestavil se je v Gorici odbor, kateremu je namen nabirati radovoljne doneske za „Erjavčev spomenik in ustanovo“. Kadar koli so v Ajdovščini za kak vzvišen namen nabirali doneske, bila je Ajdovščina navadno med prvimi darovatelji. Obraza si ni pri takih prigorah še nikdar očrnila; pač pa si jo lice pred svetom vsak krat osvitlila. Ker nam ni bilo mogoče — radi silne burje, ki je razsajala 15. jan. t. l. — spremiti pokojnika k večnemu počitku, osvitlilo si pa tem potom svoje lice, da vsakteri izmed nas položi toliko večji dar na žrtvenik njegovega spomenika!

Vspreh oklica in nabiranja bila je, kakor zgoraj rečeno, lepa vsota 37 gid. za Erjavčev spomenik in ustanovo.

S Krasa, početkom posta. — O neródnih pustnih dogodkih, kateri se dogajajo tudi na Krasu v preobilni meri, nočem za zdaj poročati, ker uže tako marsikaterega prevročega čestileca starega pusta še glava boli. Raje pa povem nekaj prav postnega, kar je za sedanjí čas primernejše.

Vsak dobro misleč človek obsoja dandanes razbrzdani javni ples, kateri ne prinaša nič dobrega, marveč obilo vsestranskega zla. Mnogo se je uže govorilo o tem, kako bi se ta nerodnost odpravila; a vspeha bilo je do sedaj malo. Vender dobila se je tu pa tam katera občina, ki je odstranila javni ples. Tak čin je vse hvale vreden; le škoda, da so občine redke, ki bi kaj takega storile. Najnovejša je v tem obziru Opatjeselska občina, katere starešinstvo je v prvi postni seji enoglasno sklenilo, naj se odpravi javni ples v vsej občini. Živeli! Tako je prav!

Zučetek je storjen; naj druge občine posnemajo Opatjeselsko, in odstranjeni bodo pretepi, ki se pri javnih plesih dogajajo; odstranjenih bo mnogo drugih nerodnostij. Občinski starešine, posnemajte svoje tovariše Opatjeselske in odpravite povsod javni ples, kateri dela škodo in sramoto mnogim občanom in posameznikom. Posebno bližnja občinska starešinstva naj bi posnemala hvalevredni sklep ter tako pripomogla k njegovi dejanski veljavnosti. Pri prvi starešinstveni seji stavite predlog v tem smislu, in vspeh bo zagotovljen povsod, kjer so starešine količkaj zavedni (kjer župin ni krčmar in kjer viša oblast ne ometa ljudskih sklepov). In tacih dobi se po vsaki kraški občini in tudi drugod po Slovenskem (ali pa tudi v potrební večini?). Pričakujem poročil, ki bodo naznanjala, da naše občine hočejo odstraniti sramoteči naz javni ples. (Kaj bo potem z veljavo županov in njim nadredjenih uradov? kaj z užitnino na vino, ki se mora varovati kot punčica v očesu, ker je krepka podpora državnim financam, katerim se mora vsak drug ozir podrediti? Pomislite! Ur.)

Iz Sočke doline, 6. marca 1887. — V svoji 9. št. prinesla si bila, cenjena mi „Soča“, imena onih mož, kateri naj bi bili voljeni dne 1. t. m. v novi cestni odbor tolminski. Ako bi bili priporočeni moške voljeni, ustrežal bi odbor (gotovo vsem potrebam in zahtevam sedanosti; žalibog, to se ni zgodilo; nasprotna stranka napela je bila vse moči, da bi zaprečila v odbor pot priporočencem. Stranka, ki je bila za priporočeni odbor, propala je iz več vzrokov. Zapazil sem pri tej velevažni volitvi promazlo volitveno taktiko. Tudi bi se bil dal napraviti z nasprotno stranko se dan pred volitvijo kompromis, kakor vem iz zanesljivega vira; a nekateri so mislili, da ga napravijo na dan volitve, pa so se varali. Nasprotna stranka, katere je bila prejšnji dan še voljna stopiti z drugo v dogovor, ni hotela na dan volitve, ko je imela večino v svojej oblasti, o tem nič več slišati. Neodpušljivo voder se je pri tej volitvi Volčanski župan A. P. Se par duij pred volitvijo agitoval je v Koboridu in v okolici za priporočene moške ter hvalil se, da ima večino na svojej strani; ali kaj je storil? Bil je neki povabljen tisti večer pred volitvijo v Tolmin, in čudom smo se čudili, da je bil tudi on na listku, katerih je bil napravil več tolm. občinskih tajnik. Ali nasprotna stranka ga knialu v listka zbrise, ker znala je, kako je proti tjeji pred par dnevi agitoval; in tako je pal na dva stola; prav mu je neznačajnežu. Radi tega neodpušljivega čina oklestil ga je podžupan A. Hrast s Oginja v pričlo vseh volilcev prav dobro, in volilci so pritrjevali. Taklega župana je Volčanom žreb naklonil.

Županija Grahovska, ki je bila poprej za priporočene moške, je odstopila in ostali smo v manjšini ter zdržali se glasovanja, kar pa tudi ni prav, kajti pasiviteto ali zdržanja pri volitvi nikakor ne odobrujem. Popoldne okolo 4. ure, ko je bil g. Devetak zopet izbran načelnikom tolm. cestnega odbora, jela je svirati tolminska godba. Kedo je bil to preskrbel, ne vem; to pa vem, da lansko leto, ko je bila povodnik izpodkopala in zrušila most na skladovni cesti pri opokarnici v Ušniku, bila je tudi godba in sicer ljudska, kajti ljudstvo je godlo jeromijade ali žalo-stinke.

Za časa tolminskih grofov pred več ko 70 leti, tako mi je večkrat pripovedoval moj pokojni ded, bilo je ljudstvo zaradi tlake in desetine silno stiskano. Nocoja dne vpraša tedanji grof svoje služabnike: „Kaj pravi ljudstvo?“ „Milostljivi grof,“ mu odgovorijo, „ljudstvo vas proklinja!“ Nasmejo se in reče: „Prav, dobro znamnje.“ Čez nekaj časa zopet vpraša grof: „Kaj pravi ljudstvo?“ „Ljudstvo molči,“ odgovorijo. „Slabo znamnje za me“, reče grof; in res, ni bilo dolgo, da pride bela žena in prestriže grofu nit življenja. Volilec.

Politični razgled.

Potem ko so delegacije v Budimpešti dovolile jednoglasno vojni kredit 52 milijonov gl., razšle so se in pričel je zopet zborovati državni zbor na Dunaji. Obravnaval je načrt postave o zavarovanji delavcev ter ga sprejel, danes pa pride na vrsto pogodba o avstro-ogerski banki, ki bi lahko pouzročila živahno razpravo. Grof Taaffe, ki je praznoval pred kratkim dvajsetletnico, odkar je bil prvič minister, odpeljal se je z ministrom Dunajevskem v Budimpešto, kjer se začnejo novi pogovori o avstro-ogerski pogodbi.

Ogri se hudujejo nad Hrvati, ker se ni hotela hrvatska regnikolarna deputacija v vsem udati madjarskim zahtevam. Razgovori bili so brezvspešni, a Madjari že govoré, da so se bali članovi deputacije javnega mnenja ter da so bili nahujskani. Zato že najdejo sredstev, da dosežejo to, kar želijo; vender pride pa izvestno dan plačila tudi Madjarom.

Jedva je nekoliko odnehala napetost med Francijo in Nemčijo, že je začelo bliskati na jugu, od koder preti zopet nevarnost evropskemu miru. V Silistriji na Bolgarskem bruhnil je ustanek, kateri je bolgarsko regentstvo sicer hitro zadušilo, dočim je trajal boj med ustaši in vladino stranko skoro ves dan. Vladi posrečilo se je tudi tukaj udušiti ustanek, in ukazala je postreljati oficirje, ki so se ga udeležili. Takih nesrečnikov bilo je 11, po drugih virih celo 13, med temi dva Rusa. To je močno razburilo javno mnenje v Rusiji; govori se celo, da je že namenjena vojaška divizija v Odesi, da zasede Bolgarijo. Čudno je, da so začele celo regentstvu prijazne vlade sramovati se tega prijateljstva ter da grajajo postopanje regentov, češ da je sicer opravičeno a nepolitično.

Na Nemškem je vlada res dosegla, kar je

želela, večina državnega zbora je na njeni strani in je že dovolila vojaške predloge. Vojni minister je izrazil željo, da bi se ti predlogi jednoglasno sprejeli, toda ni mu obveljalo, kajti mnogo poslancev se je zdržalo glasovanja, dočim je kakih 80 poslancev glasovalo proti predlogu; le 222 poslancev dobila je vlada na svojo stran. S tem je vender le vlada dosegla svoj namen, in napadi na Francijo po nemških časnikih zdaj niso več tako huđi in bojeviti, kakor prej.

V Italiji končala je ministerska kriza s tem, da kralj ni sprejel ostavke ministerstva Depretisovega, katero ostane na svojem mestu. Vladni list „Corriere di Roma“ poroča, da je kralj sklenil novo pogodbo z Avstrijo in z Nemčijo; a proti tej zvezi začeli so ruvati Garibaldijevci, ki so imeli zadnje dni shod v Rimu, na katerem so sklenili, da se ne udeležé vojne, ako hi Italija pomagala Avstriji proti Rusiji, češ ker čaka v Avstriji še dokaj Italijanov rečenja.

Domače in razne vesti.

Njegova kraljevska visokost nadvojvoda Rajner bil je v nedeljo in v ponedeljek v Gorici in v Ogleji. V Gorici si je ogledal posadko, v Ogleji starinski muzej in cerkev. Odšel je dalje še tisti dan.

Vzvišeni gospod knez nadškof goriški odpotuje v kratkom na Dunaj k shodu avstrijskih škofov. Razni poskusi niso donesli Avstriji sreče; nadejamo se, da posvetovanja cerkvenih predstojnikov bodo bolj srečna. To želimo iz ljubezni do države, kateri delajo razni framasoni težave a krivičnimi nazori, katere širijo in zagovarjajo.

Za Erjavčev spomenik in ustanovo bilo je razkazanih v 10. številki „Soča“ 1194 gl. 68 $\frac{1}{2}$ kr. Daljo so darovali: H. Makab. 12, 43-46. 3 gl.; Ivan Vrhovnik, kapelan v Dolu, p. Domžale, 2 gl.; čitalnica v Solkanu 3 gl.; Štefan Kofol, korar prvostolne cerkve v Gorici, 5 gl.; Karol Hvala nabral v Volčah 1 gl. 60 kr. in sicer so dali: Rutar Fr., Rajm. Fajgelj, Fr. Gaborščak, Jož. Fortunat, Jož. Gaborščok, Val. Kuščar po 20 kr., Štef. Bukovar 25 kr., Fr. Fon 15 kr.; — Franc Hebat, vikar na Vojšnici, 1 gl.; Wesner Marija, učiteljica v Krškem, nabrala pri „pikniku“ v Bračnem društvu 9 gl. 50 kr.; Jožef Leban, mizar v Želječah, p. Bled, 08 kr.; Jonko Matija, župan in deželni poslanec v Bolei, 10 gl.; Viktor Uršič, učitelj, in šolska mladina na Št. Viški gori 2 gl. 20 kr.; odbor narodne čitalnice v Cerknem nabral je 17 gl. 50 kr., in sicer so darovali: Franjo Peternel, posestnik v Cerknem, 5 gl.; Franjo Peternel, posestnik v Otaleži, 1 gl.; Franjo Peternel (Cmilk), posestnik v Novakih 1 gl.; Franjo Peternel (Praprotnik), posestnik v Novakih, 1 gl.; Franček Peternel v Cerknem 50 kr.; „poštenemu pisatelj“ čitalničin ud 1 gl.; Vojskar 1 gl.; Anton Kosmač v Cerknem 1 gl.; Mohor Sedej v Cerknem 50 kr.; čitalničin ud v Cerknem 1 gl.; Ivan Obid v Cerknem 50 kr.; T. Štrukelj v Cerknem 1 gl.; Martin Jeram v Počah 1 gl.; Miha Selak v Planini 50 kr.; Janoz Prozelj v Labinjah 50 kr.; Jernej Plemelj v Cerknem 50 kr. — Družba sv. Mohora v Celovci podelila je za spomenik in ustanovo 500 gl., katere je odbor hvaležno prejel; dalje so darovali v Celovci: Andrej Einspieler, profesor, 5 gl.; Lambert Einspieler; kapit. vikar, 5 gl.; dr. J. Sket, profesor, 2 gl.; And. Alijančič, stolni korar, 3 gl.; Gregor Einspieler, mestni kaplan, 2 gl.; Alojzij Legat, tisk. vodja, 2 gl.; Janežičeva rodovina 10 gl.; skupaj (po odbitih poštnih stroških 40 kr.) 28 gl. 60 kr. — čisti dohodek velike besede, ki je bila dne 6. t. m. v Gorici za spomenik in ustanovo Erjavčovo, donesla je 202 gl. 27 kr.; — dalje so darovali: Križman, učitelj v Dornbergu, 1 gl.; A. D. in B. A. v Vertobji po 1 gl.; J. A. 2 gl.; P. F. 50 kr.; Slavoj Jenko, posestnik in trgovec v Podgradu, nabral je f. 34.50, katere so darovali: Iv. Benedik, župnik, 2 gl.; Otokar Bouček, c. k. gozdni pristav, 50 kr.; Štef. Debenjak, učitelj, 2 gl.; Slavoj Jenko, trgovec, 5 gl.; Gašpar Kastelic, trgovec, 5 gl.; I. bar. Marenzi, veleposesnik, 2 gl.; F. Martalanec, učitelj, 1 gl.; Blaž Orlič c. k. sodn. pristav, 1 gl.; M. Rebalj, kurat, 1 gl.; A. Rogač, dekan, 2 gl.; Vjek. Spinčič, c. k. okr. šolski nadz., 2 gl.; J. Stržinar, duh. pom., 1 gl.; Sofija Šabec, zasebnica, 2 gl.; J. Ugovitzer, učitelj, 1 gl.; Fr. Vajselj, učitelj, 50 kr.; Ant. vičez Vico, c. k. nadlejtontan, 5 gl.; Anzelm Zajec, duh. pom., 50 kr.; Rmuald Zupančič, posestnik 1 gl.; — v Bolei nabral je Alojzij Sorč med prijatelji, ker ni mogel priti k besedi 6. t. m., 12 gl. 10 kr. in sicer so darovali: A. Rot-Knez 1 gl.; Fr. Bogataj, učitelj, 1 gl.; Fr. Kranjec, provizor, (II. dar.) 1 gl.; Fr. Moškat, kaplan, 1 gl.; Miha Štrukelj, vikar, 1 gl. 50 kr.; T. M. 60 kr.; Ivan Kumar, kanonik-dekan, 2 gl.; Alojzij Sorč, c. k. poštar, (II. dar.) 1 gl.; Avg. Jakopič, c. k. okr. sudec, 2 gl.; Ribard Fantinger

1 gl. Novi dohodki v tekočem tednu 939 gl. 75 kr. Skupni dohodki 2034 gl. 03 1/2 kr. Od teh naloženih je v Goriški ljudski posojilnici 1900 gl.

Velika beseda, ki se je bila priredila v Gorici 6. t. m. v korist Erjavčevega spomenika in ustanove, imela je skupnih dohodkov 272 gl.; po odbitih stroških v znesku 69 gl. 73 kr. ostalo je čistega dobička v rešeni namon 202 gl. 27 kr. Tako sijajen denarni uspeh se je pa le s tem dosegel, da so vsi sodelovalci brezplačno delali in da so mnogi dobrotniki plačali več nego je bilo določeno za vstopnino. Vseh radodarnih donoskov, oziroma preplač je došlo 98 gl. 50 kr., katere so dali, kolikor se spominjamo, naslednji gospodje in gospe: Prezelj Josip 1 gl.; Jelašević 2 gl. 50 kr.; Ant. Klančič, župan v Podgori, 4 gl.; gospa Sillagy 4 gl. 50 kr.; prof. Klem. Barhanek 1 gl.; R. Mahorčič, deželni poslanec, 2 gl.; udova Doljakova iz Solkana 1 gl.; družina Mozetičeva iz Solkana 1 gl. 50 kr.; Ivan Mercina, učitelj v Gorici, 1 gl.; Hans vitez Taurer, profesor v Gorici, 2 gl.; Just Hendrych, profesor v Gorici, 2 gl.; Avg. Sirk, zemljemero iz Tolmina, 1 gl.; Neimenovan 1 gl.; dr. Josip Stanič iz Tolmina 4 gl. 50 kr.; Fr. Hafner, ravnatelj v Gorici, 1 gl.; Avgusta Pirjavec v Gorici, 1 gl.; Kavčič Janez, trgovec, 1 gl. 50 kr.; g. Ingrl, učiteljica 3 gl.; Simeon Gregorič z Gradisca 2 gl.; Neimenovan dolnič goriške čitalnice v vrednosti 10 gl. 40 kr.; družina Hausner-Dokleva 4 gl. 50 kr.; Jos. Devetak iz Tolmina 4 gl. 50 kr.; gospa Alberti 1 gl. 50 kr.; Rubia 1 gl.; Ignacij Kovčič od Sv. Lucije 1 gl.; Tomaž Lukančič, učitelj, 1 gl. 50 kr.; Ant. Kocijančič iz Podgore 2 gl.; Fr. Kocijančič iz Kanala 1 gl. 50 kr.; Ant. Sesič, profesor v Gorici, 1 gl. 50 kr.; dr. Abram, dež. poslanec, 4 gl. 50 kr.; Zaviak 1 gl.; dr. Jakopič, odvetaik, 4 gl.; Faganelj Josip v Oseku 1 gl.; ter mnogo drugih po 50 kr. Presrečna hvala vsem človekoljubim darovalcem!

Imenik volilcev za goriško mestno starišinstvo razporejen je pri magistratu od 4. t. m. naprej in ostane odprt akoz 4 tedne, v katerem času si ga vsakdo lahko ogleda. Mestni volilci, pozor!

Popis Erjavčeve slavnosti v današnji ščevilki je sicer precej dolg; vendar menimo, da ni brez dobrega razuma; zato ga priporočamo poštenim čitateljem. Veselilo bi nas, ako bi nam bila dana pogosto prilika, priučati poročila o besedah, ki narod častijo.

Gospodom učiteljem naznanjam, da mi je preostalo nekoliko iztisov pokojnega mi brata Avgusta latinske maše: „Pobožni vzdih“ in njega „Skladeb II.“ Te iztisave oddajem po nezasišano nizkej ceni: „Mašo“ po 30 kr., „Skladeb“ po 15 kr. s poštnino vred. Janto Leban, učitelj v Avberu, pošta Stanjel pri Sezani.

Listnica uredništva. Ker je popis Erjavčeve veselice močno narasel, morali smo marsikaj opustiti. Gg. dopisniki naj blagovoljno potrpe.

ZAHVALA.

Podpisana družina izreka svojo najtoplejšo zahvalo vsem onim blagim Vertojbanem, ki so se udeležili v tako obilnem številu pogreba naše preljube nepozabne matere

A N E,

posebno g. učitelju in domačim pevcem, ki so z milo nagrobnico skazali zadnjo čast predragi naši ravnici.

V Gorici, 9. marca 1887.

Družina pl. Gironcoli-Steinbrunn.

Zahvala.

Za izkazano sočutje med boleznijo, potem za obilno udeležitev pri sprevodu do tihega groba svojega preljubljenega soproga, oziroma brata in očeta

Jakoba Kancler-ja

zahvaljujemo se vsem preblagim sorodnikom, prijateljem in znancem, posebno pa gospodom iz Stračič (za prelepo krsto in venec) iz globočine ginjenega srea ter zagotavljamo, da jih ohranimo v vednem spominu.

Solkan, dne 7. marcija 1887.

Valentin Kancler, Magdalena Kancler, Josip brat, soproga, Berto, Leopold

Javna zahvala.

Podpisani odbor šteje si v sveto dolžnost izreči javnim potom najiskrenejšo zahvalo vsem p. n. gg. sodelovalcem in sodelovalkam pri veliki besedi, prirejenu na korist Erjavčevega spomenika in ustanove dne 6. t. m., kakor tudi goriški Čitalnici za prepuščene prostore in slavnemu občinstvu za obilo udeležitev in sijajno radodarnost v blagi namen. Imenom pa se najtopleje zahvaljuje svirateljicama gospej Luciji Podgornik-Tolomei in gospodin Jelici Jegličević; skladatelju Antonu Foersterju; glavnemu pevovodji Ivanu Mercini; pevovodjiam učiteljcem Mihi Zegi v Kanalu, Tomažu Jugu v Solkanu, Matiji Lavrenčiču v Št. Petru, Josipu Or. u v Prvačini, Francu Bajtu v Št. Andreži; gospodičinam goriškim pevkinjam; gospeodom pevcem iz Gorice za iz navedenih krajev; kvartetu ljubljanskih pevcov; deklamovalki gospodinji Gabrijeli Doljakovi; igralcema: gospej Amaliji Sirk in gospodičini Pavli Pavlica; ter igralcema: Ernestu Klavžarju in Franen Sivec.

V Gorici, 10. marca 1887.

Odbor za Erjavčev spomenik in ustanovo.

„Ljubljanski Zvon.“

Stoji za pol leta gl. 2.30; za četrt leta gl. 1.15.

Št. 230.

Razpis učiteljske službe.

V tem okraji se s tem razpisujejo službe učiteljev-voditeljev enorazrednic v Šmarjah, Grgarji, Gabrijah in v Kalu.

Dohodki so 3. plačilne vrste, poleg deželnih š. postav 10. marca 1870. in 4. marca 1879.

Prošnje s postavnimi spričevali sposobnosti, za zvananje prosilce tudi s spričevalom c. k. okrajnega zdravnika, je vložiti do 30. marca t. l. sem le po predpostavljenih oblastnijah.

C. K. OKRAJNI ŠOLSKI SVET V GORICI,
10. februarja 1887.

Samo sredi Raštelja št. 7.

ANTON POTATZKY V GORICI.

Bogata zaloga: nemberškega in galantijskega blaga, lepoticja, dišav, igrač, nogovic, šivnih priprav, sukance in preje, krojaških in čevljarjskih potrebščin, priprav za potnike in kadilce, cigaretnega papirja, celuloidnih zavratnikov in zapetnikov za duhovnike, meščane in vojake; posebnost: najfineje igle za šivalne stroje.

Za pomladno setev se najtopleje priporočajo

SEMENA

prave francoske lucernske in štajerske rudeče detelje zagotovljene, brez preslike, potem italijanske Ray — (izmed najboljših krmil) in angleške Ray — trave, kakor tudi: aznih vrst zelenjav najboljše dobrote, ki hitro kali.

Na drobno in na debelo.

V pisarni Seitz-ove tiskarne nasproti semenišču v Gorici prodaja se po znižani ceni — za 1 gl. 30 kr.

VELIKE TEDEN

IN

VELIKA NOČ,

spisal profesor Andrej Marušič.

Knjiga se pošilja tudi po pošti na povzetje. Kdor pa denar uže z naročilom vred pošlje, naj pridene še 10 kr. za vozni list.

Novo, bolj priročno **podoblec** v raznih barvah za družbo **živega stožnega venca** dobivajo se roža — 15 listkov po 50 kr. (in poštnino) pri vodstvu bratovščine pri Sv. Jakupu v Ljubljani pa tudi potom vseh knjigarjev.

Mnogo prihrani,

kdor kupi obleko v

krojačnici Ignacija Steinerja,

ki je največja v Gorici

v kateri se dobi vsak čas na veliko izbiro narejena obleka po naslednjih cenah:

Popolna pomladanska obleka za gospe	od 8 do 30 gl.
„ „ „ „ dečke	„ 6 „ 15 „
„ „ „ „ otroke	„ 3 „ 10 „
Povrane pomladanske suknje za gospe	„ 8 „ 30 „
Pomladanski šaki	„ 5 „ 15 „

Vrhu tega bogata zaloga vsakovrstne robe iz raznih tovarov po naročilu vsled mere, ki se izvrši točno in hitro. Uzorci na zahtovo brezplačno in prosti poštnine.

Novo došli dolmani najnovejšega kroja od 8 do 50 gl. za gospe. Šaki za gospe od 4 do 15 gl.

Sadna drevesca - kolči in jajca za lego.

Vrste jabolčnih drevesc: Cesarjevič Rudolf — Štajarski mašančkar — Angleška zimska parmena — Rumeni kosmač — Sivi kosmač — Car Aleksander — Tirolski beli rozmarinček — vsa lepo vzrasla drevesca z vrhom. Drevec 40 kr. — majna 20 kr. Iruške najboljših vrst, drevesce po 30-45 kr. Narellice — breskve — slive in murbova drevesca po 30 40 kr. Kolči belega vlaškega rizlinga in traminca 100 kolčij 40 kr. Kokošja jajca za lego od 12 najboljših vrst kokošjih za gospodarstvo in lepoticje, jajca po 15 kr. Vse to prodaja: **Josip Stiegler**, oskrbnik pri prevziš. gosp. Fr. Coroninju v Št. Petru pri Gorici.

Jožef Culot, v Raštelji 2—25.

Naznanjam poštenim kmetovalcem, da sem dobil te dni vsakovrstnih vrtnih semen, frišnih in zagotovljenih. Dalje naznanjam, da moja štacuna je vedno dobro preskrbljena z drobnino in igračami vsake vrste po tako nizkih cenah, da se jej ni bati tekmecev.

Jožef Culot v Raštelji.

Jožef Culot, v Raštelji 2—25.

Slovenske molitvene in spodbudne bukve.

Naslednje knjige iz zaloge Matije Gerberja v Ljubljani:

A. Za mladino.

Hrisogon M. Kruh angeljski. — Pintar L. Sveti Angelj varh. — Nebeške iskrice. — Pobožni otrok. — Volčič Janez, Jezus in Marija moja ljubezen. — Pustite te male k meni, ker njih je nebeško kraljestvo.

B. Za odrasle.

Čast Boga na višavah in mir ljudem na zemlji. — Ključ nebeških vrat — Jeran L. in Zamejco A. Lilja v Božjem vertu. — Lah V. Sv. Alojzij. — Lesar A. Jezus Kristus devicam svojim nevestam na serce govori. — Pintar L. Mašne in druge molitve. — Rozman I. Dekliške bukve. — Slava Marije Device H. del. — Volčič Janez. Božja pot k naši ljubi Gospej prsvetega serca. — Getzemani in Golgata. — Gospod usliši moje molitve. — Sveti misijonski križ. — Marija zgodnja Danica, mati milosti Božje. — Naša ljuba Gospa prsvetega serca. — Stopinje k popolni ljubezni Božji. — Sveta ura moliti Jezusa v Zakramentu ljubezni Božje. — Vertec nebeški. — Vijolice bratom in sestram družbe vednega češčenja sv. Jožefa. — Zlata kola.

C. Pobožne knjige.

Bratovščina sv. Uršule. — Volčič Janez. Devetdnevica k naši ljubi Gospej presv. Serca. — Petdeset zdihljejev k Mariji Devici. — Ura moliti Jezusa v Zakramentu ljubezni.

D. Knjige za službo božjo.

Molitve pri očitni službi Božji. — Sveti Listi in Evangeliji. — Angeljska služba za strežbo pri sv. maši.

E. Pesmarice.

Volčič J. & Jeran L. Svete pesmi III. in IV. knjiga. Te knjige dobivajo se vedno, raznovrstno vezane, kakor: v usnji, platnu, v rujavem usnji, sè slonovo kostjo ali s ponarejenim kristalnim steklom, pri

V. Sandrinelli-ju

Via S. Sebastiano št 3
v Trstu.

Naročitbe izvršujejo se točno in hitro na vse strani.